

“Vai Kristus tā nevajadzēja ciest un ieiet Savā godībā?”

Lk. 24,26

Tas ir jautājums, ko augšāmceltais Jēzus uzdod diviem Saviem mācekļiem, kad Viņš tiem piedrojas ceļā no Jeruzalemes uz Emavu. Viņi neatpazīst Jēzu un ir pārņemti ar briesmīgiem notikumiem, kas noveda pie Jēzus nāves. Vai tam tā bija jānotiek? Kāpēc? Kāpēc Jēzum, kas tik daudziem cilvēkiem labu darīja, pašam bija jācieš un jāmirst pie krusta? Šis jautājums atskan līdz mūsdienām, kad paši saskaramies ar nelaimēm, ciešanām un pārbaudījumiem, ko nespējam izskaidrot.

Lielajā Piektdienā uz baznīcu apmaldās reti kurš. Tā ir nepatīkama diena. *Vispārīgā bankrota diena. Zaudētāju diena. Dieva kapitulācijas diena.* Dievs pieļauj, ka Viņa dēlu sit krustā. Ciniski, bailīgi, cietsirdīgi cilvēki Jēzus priekšā. Kur nu vēl trakāk? No šejienes atpakaļceļa nav. Viss pārējais, kas notiek pēc tam, sākot ar mūsu ciešanām un beidzot ar Aušvicu un Sibīriju, ir tikai apstiprinājums tam, ka *ar Dievu ir cauri*, Viņš ir *miris, uz Viņu nav ko cerēt*. Pēc būtības katrā kalendārā vajadzētu Lielo Piektadienu iededzināt ar caurumu, jo sarkanā krāsa ir daudz par maigu. Tā ir diena, kur tu vari pazust, kas visu sit pušu, kur tu skaties milzīgā bezdibenī, ko nozīmē būt bez Dieva.

Protams, es varu sākt svinēt Lieldienas jau Klusajā nedēļā, varu izvairīties no sarunām par nāvi, varu censties domāt pozitīvi un saskatīt to labo dzīvē. Es varu arī tēlot, ka ar mani viss ir kārtībā un izlikties akls pret savām kļūdām un grēkiem. Agri vai vēl es tomēr neizbēgami saskaršos ar situācijām, kur man nebūs izvēles, vienkārši būs jāiztur, gribu vai negribu.

Jēzus ciešanu stāsts man atklāj patiesību par sevi un par Dievu. Jēzus cieš manā vietā – no manas vienaldzības un malā stāvēšanas, no mana aprēķina – *iet pa vieglāko ceļu*, no atriebības un cietsirdības, noliegšanas un bailēm. Tāpēc Jēzum vajadzēja mirt, lai es beidzot ieraudzītu, kas es esmu. *Ecce homo – Redzi, cilvēks! Nožēlojams, vājš cilvēks, kas bez Dieva ir lemts iznīcībai un nāvei.*

Šeit mūsu cilvēcīgie spēki ir beigušies. Atliek tikai iet uz priekšu. Emavas mācekļiem piedrojas nepazīstams ceļa biedrs, kas tiem izskaidro Svētos Rakstus, lai tie saprastu. Kad paliek tumšs, mācekļi pārtrauc savu ceļojumu un uzaicina svešo vīru mājās uz vakariņām. Viesis paņem maizi, pateicas, pārlauž to un tiem to iedod. Šajā brīdī viņi atpazīst Jēzu – un Viņš nozūd. Tikai viens brīdis, kas ir pilns ar mūžību. Nevis tukšums, bet kopība ar Jēzu, ko arī mēs varam piedzīvot Svētajā Vakarēdienā.

Tā ir cerība, ko Dievs dod, lai mūs, mūsu dzīves ceļā, kur saskaramies ar ciešanām, bezjēdzību un tukšumu, iedrošinātu! Nebaidies, draugs, Kristus ir augšāmcēlies!

Novēlu visiem lasītājiem to piedzīvot, ka Kristus ir dzīvs, un mēs līdz ar Viņu!

Jūsu mācītājs Mārtiņš Urdze

leguldījums Tavā nākotnē

Viena no lielākajām projektā radīto darbu izstādēm tika rīkota vēl nesen, 2012.gada decembra beigās un bija apskatāma tā dalībniekiem veltītā Ziemsvētku pateicības pasākumā, kas notika Lazaretēs ielā 7. Liepājas pilsētas Domes priekšsēdētāja vietnieks Gunārs Ansiņš pēc izstādes darbu apskates neslēpa pārsteigumu par redzētā skaistumu, meistarību un bagāto darbu klāstu, paužot viedokli, ka tas ir devums visai sabiedrībai. Viņš pateicās Diakonijas centra vadītājam un mācītājam Mārtiņam Urdzem, vērsot uzmanību, ka projekts ir pāraudzis par Liepājas novada projektu, un kā galveno vērtību uzsverot tā īpašību – satuvināt cilvēkus.

Ar skaistām un skanīgām dziesmām tikšanos bagātināja Inese Sērdiene no *Austrasbērniem*. Veltot klātesošajiem līdzību par eņģeļiem, siltā pateicībā visus uzrunāja pasākuma vadītāja Madara Lapsa. Projekta autore Aija Saldovere ar

gandarījumu sacīja, ka vislielākais prieks ir par to, ka šeit sniegtās iespējas cilvēkiem patīk – gan tas, ko viņi var iemācīties, gan saņemtās pozitīvās emocijas no kopā būšanas. Galvenais mērķis ir, lai katrs var palīdzēt sev.

Pateicīgus vārdus par iespēju darboties projektā un iepazīt tā dalībniekus sacīja darba koordinētāja Andra Dāldere. Sirsnībā dalījās arī visas šī projekta grupas un to vadītāji. ☒

2013. gada februārī Liepājas Diakonijas centrā notika projekta vadītāju un dalībnieku tikšanās par mantu un pakalpojumu savstarpēju apmaiņu. Sarunas risinājās draudzīgā, atvērta gaisotnē un ilga līdz divām stundām. Visi klātesošie saņēma apmaiņas anketas. Projekta vadītājs Mārtiņš Urdze sniedza īsu ieskatu to aizpildīšanā, kā arī informāciju par Diakonijas centra aktivitātēm šajā jomā. Pārrunu gaitā noskaidrojās gan respondentu pieprasījums, gan iespējas reaģēt uz citu vajadzībām. Tika uzklauts katrs dalībnieks.

Pēc tikšanās informāciju no saņemtajām anketām apkopoja A. Dāldere. Vairāk par apmaiņu Liepājas Diakonijā pastāstīja šī darba vadītāja Velta Maļika, atgādinot, ka visi, kas ieinteresēti apmaiņā, tiek gaidīti katru ceturtdienu Fr. Brīvzemnieka ielā 54, Liepājā plkst. 14.00 – 17.30. Anketas veidlapa ir pieejama kā Diakonijas centrā, pēc pieprasījuma, tā vietnē www.kalpot.lv, Diakonijas aktīvitāšu sadaļā, kur jau apkopota jaunākā informācija par pieprasījumu un piedāvājumu. Pēc aizpildīšanas anketu var iesniegt personīgi vai e-pastā: diakonija.liepaja@gmail.com. ☒

Sagatavoja Inga Audere

DIAKONIJĀ**Diakonijas apmācību kurss
Grobiņas prāvesta iecirknī
2013./2014.g.****Kad?**

Katru trešo sestdienu mēnesī, sākot no 19.01.2013. līdz 15.03.2014. no plkst. 10.00 – 13.30 (izņemot 16.03.2013., 18.01.2014., 15.03.2014. – tad no plkst. 10.00 – 15.30).

Kur?

Nodarbības notiek Liepājas Diakonijas centrā, Fr. Brīvzemnieka ielā 54.

Kas?

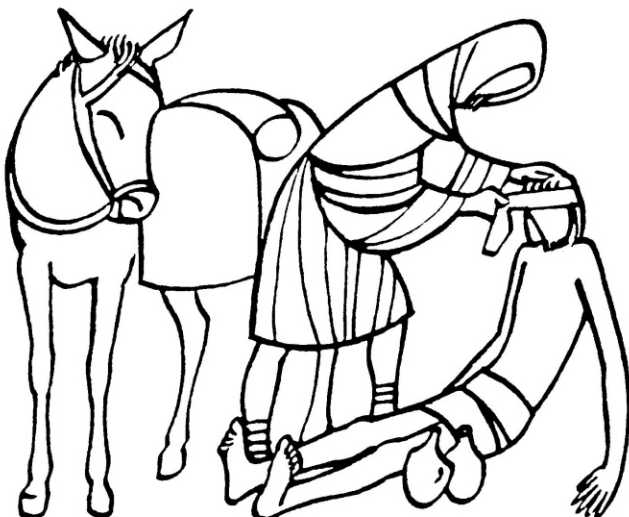
Piedalās Grobiņas prāvesta iecirkņa ev. lut. draudžu locekļi.

Kādēļ?

Dalībnieki iegūst zināšanas par:
– diakonijas biblisko un vēsturisko pamatojumu;
– diakonijas darba praktiskiem pamatiem;
– par garīgo aprūpi un ētiskiem jautājumiem;
– varēs plānot diakonijas aktivitātes savās draudzēs.

Nodarbības noslēgsies 15.03.2014. ar dievkalpojumu, kur tiks pasniegtas apliecības par kursu beigšanu, un kopīgu diakonijas dienu.

Vairāk informācijas varat iegūt vietnē www.kalpot.lv, kur iespēju robežās tiek publicēti arī apmācību materiāli. ☒

JAUNIEŠI

No 4. – 6.janvārim *Bībeles draugu līgas Ziemas nometnē „Let Go(d)” Laucienē* (netālu no Rojas), kura bija domāta jauniešiem vecumā no 14 – 18 gadiem, piedalījās arī mūsu draudzes jaunieši Linda un Helga. Šo nometni veidoja sadarbībā ar projektu „Es nebaidos palīdzēt”. Projekta vīzija bija popularizēt *jauniešu Diakoniju*. Jaunieši apmeklēja Laucienes pansionātu, Laucienes sociāli nelabvēlīgās ģimenes, kā arī kalpoja Nurmes draudzes dievkalpojumā.

Savos iespaidos par nometni dalās Helga:
„Tā kā šai nometnei bija vecuma ierobežojumi, tad tā bija mana pēdējā BDL Ziemas nometne. Man tā patika, jo bija ar izaicinājumu. Bija interesanti iepazīt cilvēkus, apmeklējot pansionātu un ciemojoties pie ģimenēm, iepazīstot tuvāk viņus pašus un viņu ikdienu. Katra apciemojuma beigās kopā lūdzām. Patīkami pārsteidza, ka cilvēki, pie kuriem mana grupiņa devās, pazina Kristu. Tagad pēc šīs nometnes man ir vēl par dažiem cilvēkiem vairāk, par kuriem aizlūgt. Esot te, Liepājā, un pārdomājot Laucienē piedzīvoto, kaut arī cilvēkus, kurus satiku, redzēju pirmo reizi mūžā, man ir sajūta, ka tur ir palikuši labi draugi. Ja vēlreiz nokļūšu Laucienē, gribētu viņus atkal apciemot. Sevišķi patīkamā atmiņā palikusi tēršanās ar Mirdzu un Arnoldu veco ļaužu pansionātā. Pie visiem šiem cilvēkiem varēja redzēt, ka arī ejot cauri grūtībām, skatu vienmēr vajag vērst uz Dievu, kurš ved tām cauri. Šī nometne man lika aizdomāties par to, ka savā dzīvē tādas īstas grūtības nemaz neesmu piedzīvojuši, un raisīja pārdomas, vai arī, pienākot smagākiem brīžiem, paļāvība uz Dievu nemazināsies. Tādēļ vajag cieši turēties pie Dieva, jo, ejot ar Viņu kopā, arī grūtībās tiek stiprināta mūsu ticība un izturība.” ☒

CIEMIŅI

FOTO: KARĪNA KRIEVIŅA

Februāra beigās mūsu draudzi un Diakonijas centru apmeklēja tāls un mīls ciemiņš no Anglijas – Gita Putce, Bredfordas, Līdsas un Mančestras draudžu mācītāja (arī mūsu mācītāja Mārtiņa mamma). Viņa laipni piekrita intervijai draudzes avīzē.

Pastāstiet, lūdzu, par Bredfordas draudzi.

Draudzē ir divi vecumposmi: vecāki cilvēki: 75–95 g. un jaunie: 20–35 g. – iesvētāmo grupas. Ir arī daži vidēja gadagājuma cilvēki. No kristīgām ceremonijām visvairāk ir bijušas bēres. Tagad, kad, sakarā ar jauno ieceļotāju plūsmu, draudzē ir ienākuši jaunie, notiek arī bērnu un pieaugušo kristības ar apmācībām.

Draudzē ir padome, valde un dāmu komiteja, kurai ir sava vadītāja, iesaistās arī vīrieši. Valde vienreiz mēnesī rīko draudzes pēcpusdienu, kurā pie tējas un kafijas tiek pārrunātas garīgas tēmas. Dažreiz tās ir Bībeles stundas, kuras apmeklē līdz 12 cilvēku liela grupa, pārsvarā vecāki cilvēki, jo jaunie strādā, citreiz aktuāli notikumi baznīcas dzīvē. Svētdienas skolas nav, bet pie

„Daugavas Vanagiem” darbojas Sestdienas skola, kurā mācās latviešu valodu, kultūru, tradīcijas. Draudze bez maksas lieto arī „Daugavas vanagu” telpas. Sadarbība ar viņiem ir sirsnīga. Vispār Anglijā pirmajā vietā ir nevis draudzes darbs, bet “Daugavas Vanagu” darbība. Tas ir tāpēc, ka te ir ļoti daudz bijušo karavīru. Manā darbā problēma ir lielie atstatumi. Bredfordā lietojam Vācu baznīcu.

Pati baznīca ir centrā. Apkārtne nav arī vācu draudzes. Tuvumā dzīvo jaunie iebraucēji. Man ir ļoti daudz mājapmeklējumu, daudz iznāk braukt ar auto.

Vai mājapmeklējumos jūs dodat cilvēkiem arī Svēto Vakarēdienu?

Vakarēdiens vairāk saistās ar baznīcu. Mājapmeklējumos apciemoju cilvēkus, runājamies, bet ir arī reizes, kad došu Svēto Vakarēdienu, ja tas ir iepriekš sarunāts. Apmeklējuma beigās parasti vaicāju cilvēkiem: *vai vēlaties kopā lūgt?*

Kā jūtas pirmie iebraucēji? Vai pa šiem gadiem ir varējuši iejusties svešajā zemē? Vai ir vēl jūtama smeldze pēc dzimtenes?

Sāpe ir norimusi. Cilvēki ir iedzīvojušies. Ir daudz vientuļnieku. Daudzi ir braukuši uz Latviju ciemos.

Kā ir ar latviešu valodu? Vai bērni un bērnu bērni zina latviešu valodu jeb ir notikusi pāranliskošanās?

Vecajiem latviešu valoda nāk vēl līdz no dzimtenes. Viņu bērni to mācījās Sestdienas skolās, tāpēc vēl zina, bet bērnu bērniem ar latviešu valodu ir slikti.

Kad atbraucu uz Angliju, 1987.gadā Līdsā bija latviešu Sestdienas skola. Tā pastāvēja līdz 1997.gadam. Strādāju tur par latviešu valodas un ģeogrāfijas skolotāju, vadīju svētbrīzus. Londonā latviešu skola ir bijusi visus gadus. Tagad tur ir uzplaukums – vairāk kā 40 bērnu līdz 14 gadu vecumam.

Kā Anglijā dzīvo jaunie iebrucēji no Latvijas?

Vairums čakli strādā, grib dzīvēt labāk iekārtoties. Viens otrs ir aizbraucis atpakaļ. Kādam rodas nervu problēmas, nav ģimenes atbalsta. Vienam otram ir arī alkoholisma problēmas, ir arī dēkaiņi, kas grib kaut ko jaunu piedzīvot.

Pastāstiet, lūdzu, par to, kā jūs toreiz atstājāt Latviju?

Manam tēvam Slokā piederēja veikals. Tas bija 1944.gada oktobrī. Man bija trīs ar pus gadu, māsai seši. Kopā ar vecākiem braucām ar vācu kara mašīnu uz Liepāju, pirkām biļetes uz kuģi, kas devās uz Vāciju. Atceros, kad nokāpām no kuģa, mums deva saldu auzu pārslu putru, mēs mājās saldu neēdām. Nonācām lielā bēgļu nometnē, tur bija ļoti daudz blusu. Tēvam bija jāiet armijā. Ziemas mēnešus pavadījām lielā muižā, kur bija pilns ar bēgļiem. Tad, kad fronte nāca tuvāk, ar vilcienu devāmies dziļāk uz Vācijas rietumiem, uz ziemeļu daļu. Daudzi devās uz dienvidiem. Vācijas laukos nodzīvojām trīs gadus. Gājām vietējā vācu skolā. Mātei bija ļoti skaistas drēbes. Tās viņa iemainīja pret pārtiku. Pirms kāda laika satiku vienu sievieti no tiem laikiem. Viņa vēl tagad atcerējās tos ļoti skaistos mātes audumus. Mamma strādāja par izpalidzi lauku saimniecībā. Bija pārtikas kartiņas, vēlāk saņēmām pārtikas pakas no UNRRA (Apvienoto Nāciju bēgļu pārvalde), no IRO (Internacionālā bēgļu organizācija), no ASV Care (rūpju paciņas), kur bija siers, olu un piena pulveris, kādi konservi. 1945.gadā, kad karš beidzās, mēs, bēgļi, devāmies gājienā uz skolu un priecājāmies, bet daudzi vācieši nebija priecīgi. Tajā ciematā bija ap desmit saimniecību, tikai divi no saimniekiem nebija vācu partijā. Radās problēmas ar ciema vecākā izvēli. Tā bija angļu pārvaldības zona.

Tēvs pa to laiku bija nonācis gūstā Beļģijā. Mūs viņš atrada caur Sarkano Krustu. Kad tēvs pārnāca no gūsta, abi ar mammu gāja kūdru rakt. Ar to varēja nedaudz piepelnīties.

Klausijos Andras Manfeldes audiogrāmatu „Zemniecas bērni”, kurā viņa ataino vietējo attieksmi pret izsūtītajiem Sibīrijā, sevišķi bērnu starpā. Kāda bija vācu bērnu attieksme pret jums, svešiniekiem?

Ar bērniem bija labas attiecības, katru dienu 2 km uz skolu gājām ar kājām. Laba draudzene man skolā bija vācu meitene.

Kā Jūs nonācāt Oldenburgā?

Tēvs mūs pieraksta Oldenburgas nometnē, bet tur nav vietas. Uz nometni pārejām tikai 1948.gada pavasarī. [Gitas Putces ģimene nonāk tā saucamajā „Dīpišu” nometnē un iegūst pārvietoto personu – DP (Displaced Persons) statusu.] Tur ir latviešu ģimnāzija, pamatskola, mācītāji, bet mēs jau trīs gadus esam mācījušās vācu skolā. Māte un, jo īpaši, tēvs – viņš šai ziņā bija ļoti tālredzīgs – vēlas, lai ejam vācu skolā. Tad pa laikam mūs sauc par vāciešiem.

No krievu vēstniecības vervē, lai brauc atpakaļ uz Latviju. Tēvs sarunājas un vēl viens vīrs sarunājas. Tad vienā dienā piebrauc smagā mašīna, tēvs iekāpj, bet tas otrs vīrs pēdējā brīdī paliek. Tas notiek 1948.gadā. Vēlāk viņš par to saka, ka tā bija lielākā izdarītā kļūda dzīvē. Tēvs nokļūst atpakaļ Latvijā pie mātes Slokā. Latvijā viņam sākas problēmas ar alkoholismu. Nepaiet ilgs laiks, un par it kā spiegošanu darbavietā un sadarbību ar ārzemēm tēvu notiesā. 1950. un 1951.g. viņš nonāk Vorkutā. Starp vācu un krievu valdībām notiek sarunas, ka laidīs vaļā vācu gūstekņus. Kad tas īstenojas, kāds vācu gūsteknis, kas arī bijis Vorkutā, mums atraksta, ka tēvs licis, lai pasveicina ģimeni Vācijā. Vorkutā viņš pavada piecus gadus, tad nonāk atpakaļ Rīgā. Viņa māte arī ir tur, mans brālēns par viņu rūpējas. Tad atkal tēvs tiek apsūdzēts un 1957.gadā notiesāts, pavada septiņus gadus cietumā Latvijā. Sarakstāmies. Tēvs raksta, ka būs pārbaudījumi. Iznāk no cietuma ar sabeigtu veselību un pēc dažiem gadiem mirst ar infarktu. Vairākus gadus atpakaļ saņēmu tēva rehabilitācijas apliecību.

Oldenburgas nometnē esam no 1948.–1961.gadam. Mamma smagi strādā. Strādā stikla fabrikā, caurvējā. Saslimst ar tuberkulozi. Vienu gadu pavada sanatorijā. Mēs tai laikā paliekam vienas pašas. Māsa ir 14 gadu, man – 11. Atgriezusies no sanatorijas, mamma atkal strādā. Māsa aiziet no skolas, pelna naudu.

Pastāstiet ko vairāk par šo nometni, par apstākļiem tajā.

Kara laikā tā bija gūstekņu un strādnieku nometne. Pēc kara bēgļi nāk iekšā, un nometni pārveido un pārbūvē. Koka barakas. Atceros ledu ūdensbļodās. Krāsniņas pastāvīgi jākurina.

Sākumā nometnē ir 1000 cilvēku. Katrai ģimenei ir viena istabiņa. Vēlāk varēja dabūt divas istabiņas, kad cilvēku kļuva mazāk. Mums vēlāk bija pusotra. Tualete bija viena

atsevišķa gara baraka. Podu nebija, bet cementa grīdā atradās kādi 6 garāki caurumi. Starpsienu nebija, tās tikai vēlāk ielika. Bieži gadījās, ka aizej, un kāds jau priekšā. Viena baraka bija ar dušām, to kurināja vienreiz nedēļā. Mazgājāmie arī bļodās savās barakās. Tiem, kuri gribēja, bija arī dārziņi. Nometnes bija vairākas, diezgan līdzīgas, apkārt žogs. Varēja brīvi iet ārā no nometnes. Sākumā pie sarga būdiņas jāpasaka, kur iet. Daudzi bērni gājām ārpus nometnes uz vācu skolu. Bija trīs pārtikas veikali: divi privāti un viens kooperatīvs. Darbojās arī divi spekulanti. Barakā māte centās iekārtot mūsu mājokli ļoti skaisti. Gultām uzšuva aizkarinus. Man ļoti patika un likās tik jauki. Viņa vispār centās ieviest ap sevi skaistumu. Biezu segu bija pakļājusi kā tepiki.

Tad uzbūvēja mājas. Nometnes rajonā vienu baraku plēsa nost, tās vietā būvēja māju. Bija pat divas ielas un nosaukumi – Kurzemes aleja (Kurland) un Rīgas ceļš.

Mainīja valūtu. Vācu reihsmarkas bija palikušas nevērtīgas, mainīja pret jaunām – doičmarkām (DM). Pēc 1948.gada visi bēgļi tika reģistrēti pie Oldenburgas pilsētas, jo tā atkal nonāca vācu pārvaldībā.

Kāda bija kultūras dzīve?

Rādīja kino. ASV kovbojfilmas. Bērņus nelaida iekšā. Žanis Unāms, Latvijā vācu okupācijas laikā galvenās bibliotēkas vadītājs, bija komendants. Sargāja kino, lai bērni neiet iekšā. Atceros, tas man bija tāds pārdzīvojums: visi gāja, bet es netiku. Arī pašiem bija daudz mākslinieku – operdziedātāji. Ārpus nometnes dzīvojošie mūs sauca – tie no nometnes. Paši viens otru uzrunājām – profesora, advokāta, daktera kungs. Viens otru ļoti cienījām. Bija lieli sarīkojumi – teātri, koncerti, balles. Vēlāk arī pati spēlēju Blaumaņa lugas – „Skroderdienas Silmačos”. No Zviedrijas brauca Mārtiņš Ziverts ar savu teātra grupu. Svinējām Latvijas Valsts svētkus, atzīmējām O. Kalpaka nāves dienu. Ģenerālis Rūdolfis Bangerskis sarīkojumos lasīja referātus un valsts svētkos teica runas. Nometnē bija arī diriģents Bierants Kuņķis ar kundzi. Viņš vadīja sieviešu ansambli un spēlēja ērģeles dievkalpojumos, neskatoties, ka viņam bija jau pāri 90. Sarīkojumi notika koptelpas zālē. Lielajos dievkalpojumos gājām uz vācu baznīcu. Sākumā nometnē dzīvoja dažādas tautības. Bijām puse igauņu un puse latviešu. Tautieši turējās kopā, jaunieši gan kontaktējās ar visiem.

Kā jūs nokļuvāt Anglijā?

1957.gadā apprecos. Piedzimst četri bērni. Tad nometnē vairs tik daudz cilvēku nebija. Dzīvojam barakā, kur 2/3 ir baznīcas telpas, 1/3 ir mūsu dzīvoklis. Trīs istabas tad bija luksuss! Esmu čakla mācītāja sieva, vāru kafiju. Vīrs ļoti aktīvs sociālajā un baznīcas darbā, kur dažādos darbos tiek iesaistīta visa ģimene, piemēram, krēslu likšana un kārtošana baznīcā. No tā nevar izvairīties – tas ir jādara – patīk vai ne. Vīrs mirst 1985.gadā. Sāku domāt, ko es darīšu. Bērni jau pieauguši. Vēlāk iepazīstos ar mācītāju no Anglijas. Bērni piekrīt, ka apprecos un braucu uz Angliju. Sākumā jutos lieka, jo tur priekšā jau bija divas mācītāju atraitnes, kas rosās un saimnieko draudzē. Mācītāja kundze nav vajadzīga, ko lai es daru? Man ir 50 gadu. Apmeklēju angļu kursus, literāros kursus. Tad vienreiz izlasu – „50 gadi – jaunas iespējas dzīvē”. Aizeju, un tas man dod drosmi mēģināt ko darīt, redzot, cik uzņēmīgi ir citi cilvēki. Trīs gadus mācos Sidrabenē Toronto vasaras kursus teoloģiju, lai iegūtu mācītāja-diakona pakāpi. Pabeidzu, Baznīcas pārvalde pieņem apliecību. Mani ordinē kā diakoni. Vajadzības gadījumā varu aizvietot mācītāju. Vīrs aiziet pensijā, mani ievēl kā mācītāja pienākumu izpildītāju Skotijas, Lidsas, Bredfordas un Mančestras draudzēs. Es piekritu, darbojos. Lidsas Universitātē teoloģijas fakultātē studēju dažādus priekšmetus, kas mani interesē, bet neņemu pilnu kursu. Nobeigumā jāiesniedz pārbaudes darbi. Pēc katra kursa pasniedzējam prasīju apliecību, par to, ka esmu sekmīgi nokārtojusi kursu. Sakrāju apliecības. Draudze teica, ka es daru pilnu mācītāja darbu. Kopīgi iesniedzām Baznīcas virsvaldē apliecības un lūgumu, lai piešķir pilnas mācītāja tiesības. ASV bija liela sēde, pārbaudījums. 2008.gadā mūs ar diakoni Māru Saulīti un diakonu Klāvu Bērziņu ordinē par mācītājiem. Tagad man ir 75 gadi. Esmu nolēmusi kalpot vēl trīs gadus, tad doties pensijā.

Kas jums sagādā visvairāk prieka kalpošanas darbā?

Man liekas, ka kalpošanas darbā man visvairāk prieka sagādā mājas apciemojumi. Labprāt klausos, ļauju otram runāt, rodas tuvība. Pateicība Dievam.

Paldies par sarunu! Lai Dievs svētī un dod veselību, spēku un prieku jūsu kalpošanā! ❧

Interviju sagatavoja Karīna Krieviņa

2013.gada 10.martā pēc dievkalpojuma notika Liepājas Krusta evaņģēliski luteriskās draudzes Gada sapulce. To ievadīja mācītājs Mārtiņš Urdze ar lūgšanu. Atskaiti par draudzes darbu 2012.gadā viņš sāka ar statistikas datiem. Turpinājumā kā vienu no būtiskākajiem jautājumiem mācītājs uzsvēra savstarpēju attiecību veidošanu, cik svarīgi ir tās kopt, cenšoties katram mainīties uz labu. Kā nākamais nozīmīgais jautājums tika apskatīts tas, ka ap 20 draudzes locekļu ir izbraukuši no Latvijas vai nevar apmeklēt draudzi, jo ir gados veci vai slimo. M.Urdze aicināja atsaukties aktīvistus, kuri vēlētos ar viņiem sazināties, iespēju robežās uzturēt kontaktus, apciemot, sniegt garīgo līdzgaitniecību, aicināt uz draudzes pasākumiem u.tml. Viņš atgādināja, ka tie, kuri objektīvu apstākļu dēļ nevar apmeklēt dievkalpojumus, ja vēlas, var pieteikties, lai Svēto Vakarēdienu saņemtu mājās. Mācītājs ierosināja visiem padomāt par jaunu draudzes locekļu uzņemšanu no vietām, kur viņš līdztekus kalpo: kā risināt transporta jautājumu, cilvēku pārvadāšanai uz draudzi un mājās. Tikām informēti arī par šajā vasarā gaidāmo Krusta baznīcas jumta remontu un atbalstījām M.Urdze priekšlikumu par piknika rīkošanu vasarā.

Krusta draudzes priekšniece Anita Rupeika savā atskaitē atzīmēja to, ka cilvēku atsauce ir ļoti laba – gan organizējot un apmeklējot, gan atbalstot draudzes pasākumus. Viņa atgādināja par Krusta baznīcas 85 gadu jubileju septembrī un, ka katru mēnesi tiek rīkotas radošas tikšanās, kuru laikā tiek vākti ziedojumi baznīcas remontam. Zigrīda Ābele

ierosināja ziedojumus, kurus paredzēts vākt kārtējos Ābolsvētkos, arī izleitot šim mērķim.

Sapulces turpinājumā draudzes revidente Laine Laizāne ziņoja par Liepājas Krusta ev. lut. draudzes 2012.gada finansiālās darbības revīzijas rezultātiem.

Par draudzes Svētdienas skolas darbu pastāstīja Karīna Krieviņa, informējot, ka reģistrēti ir 32 bērni. Četrām svētdienas skolas skolotājām ir pievienojusies vēl viena, kura māca bērniem izsūt. Labi palīgi šajā darbā ir jaunieši. Eiropas brīvprātīgais Jonass Švercers atbild par brokastīm –

pārsļām un pienu. Helga Krieviņa uz ģitāras atskaņo un kopā ar bērniem dzied slavēšanas dziesmas. Pirmo pusgadu Svētdienas skolas ricībā ir video projektoris. Katra mēneša pēdējā svētdienā tiek atzīmētas dzimšanas dienas. Bērni paši var izvēlēties no dāvanu kastēm sev dāvanas. Ir cerība, ka būs atkal iespēja piedalīties Bībeles draugu līgas rīkotajā nometnē arī šajā gadā.

Par kluba "Atvasara", kas tiekas Krusta draudzē, aktivitātēm pastāstīja Dzidra Šneidere, savukārt ieskatu pārrunu par Bībeli un dzīvi norisē sniedza to dalībnieki – Persijs un Lelde Skalde. Pašlaik apskatītā tēma – piedošana. Pārrunas notiek gaišā atmosfērā. Tiek uzņemta arī videofilma. Mācītājs aicināja interesentus pievienoties.

Sapulces noslēgumā draudzes kasiere Velta Maļika aicināja atcerēties par draudzes gada nodokļa maksājumiem savlaicīgi. ☩

SVEICINĀJUMS

7. februārī 70 gadu palika mūsu draudzes priekšniecei Anitai Rupeikai. Aptaujājām dažus draudzes locekļus un lūdzām viņiem Anitu raksturot.

Kā jūs raksturotu mūsu draudzes priekšnieci?

Zigrīda: Anita tiešām ir sirsnīga, smalkjūtīga. Visu ļoti pārdzīvo un ņem pie sirds. Cenšas katram palīdzēt.

Jausma: Vērtēju ļoti pozitīvi.

Līvija: Nekad nav skopa. Visā, kas viņai ir, dalās ar citiem jau no senām dienām. Vienmēr ļoti omulīga, kompānijas dvēsele. Piemīt liels labestīgums.

Ingrīda: Ļoti atsaucīga, izpalīdzīga. Viņa ir istajā vietā. Man atbrauca ciemiņi no ārzemēm, lūdzu, lai atnāk un nodzied. Viņa visu noorganizēja, pieaicināja Veltu, Mirdzu, skaisti uzposās tautas tērpos ar dzintara krellēm un nodziedāja. Brīnišķīgi līdz asarām.

Mārtiņš: Es domāju, Anita ir godīga, kalpo no visas sirds. Viņai var uzticēties.

Ināra (mantzine): Labs, ļoti līdzjūtīgs cilvēks. Ļoti palīdz visiem. Sameklē apģērbu, medicīnas preces tiem, kas paši nevar atnākt pēc palīdzības. Rūpējas par maznodroši-

nātajiem. No Nīcas zemniekiem piegādā dārzeņus tiem, kam iet grūti. Ļoti rūpējas par savu ģimeni.

Biruta: Labsirdīga, sirsnīga, atsaucīga, laipna. Vienmēr visu var sarunāt, pretimnākoša. Viss labākais, kas vien var būt. Tā domā visi mūsējie (kaulinieki).

Karīna: Nu, ko lai saka? Par Anitu domājot, gribas teikt ar vācu rakstnieka Ēriha Kestnera vārdiem: „Tikai tas pieaugušais, kas saglabājis bērna dvēseli, ir īsts cilvēks.” Anita ir Dievabērns – vienkāršs, sirsnīgs, iejūtīgs. Augsti vērtēju cilvēkus, kam piemīt laba humora izjūta, un Anitai tāda ir. Ļoti patīk, kā viņa smejas. Tas iedarbojas uz cilvēkiem kā sprikstoša pirotehnika – visi vienkārši jūtas labi, jo tas rada omulīgu atmosfēru. Tā kā katru rītu satieku viņu Diakonijā kā vienu no pirmajām, tad man viņa ir kā barometrs. Ja dzirdu sparīgi saukto: „Nu, kā i' ko?“, Zinu, ka diena ir labi iesākusies.

Ar šo aptauju sirsnīgi sveicinām jaunajā dzīves gadā! Novēlam veselību, izturību, dzīvesprieku, bet pāri visam Dieva svētību un pasargāšanu visos tavos ceļos! To tev, Anita, no sirds vēl tava draudze un mācītājs Mārtiņš. ❧

AKTUĀLI

Reformācijas 500 gadu jubileja – žēlastības gads

Un piedod mums mūsu parādus,” – par parādu atlaišanu

Pašlaik piedalos trīsgadīgā projektā, ko organizē Pasaules Luterāņu federācija par diakonijas uzdevumiem mūsdienu sabiedrībā. Šajā sakarā mēs esam sākuši domāt par to, kā iesaistīties 2017.gada reformācijas 500 gadu jubilejas pasākumos. Viens no rezultātiem būs brošūra, kur tiks apkopotas mūsu pārrunu galvenās domas un idejas.

No diakoniska skata punktu, saskaroties ar cilvēkiem, kas ir kļuvuši par upuriem mūsdienu ekonomiskiem satricinājumiem, rodas jautājums par iemesliem, kāpēc masveidā cilvēki visā pasaulē, ne tikai Latvijā, grimst nabadzībā. Viens iemesls tam ir, ka t.s. “brīvais tirgus” lielā mērā dod vietu ekonomijai bez žēlastības un morāles, kur vienīgais mērķis ir iegūt pēc iespējas lielāku peļņu. Uz tā rēķina tiek norakstītas veselās cilvēku grupas un tautas, kuras nespēj konkurēt ar mūsdienu varenajiem. Daudzi no tiem iegrimst parādos, jo citādi nespēj izdzīvot, vai arī vienkārši pakļaujas mūsdienu kārdinājumiem ar neierobežotām vēlmēm un tukšiem solījumiem.

Meklējot atbildes Bībelē, iekrīt acīs Vecās Derības noteikumi par sabata un gaviņu gadu

(piem. 3. Moz. 25). Tie ir mēģinājums iestrādāt saimnieciskajā dzīvē žēlastības principu, kas dod parādos vai verdzībā nonākušiem ļaudīm iespēju sākt savu dzīvi no jauna. Arī Jēzus atsaucās uz šiem noteikumiem, piem., līdzībās, un pats tos īstenoja Savā dzīvē.

Mārtiņš Lutērs savās 95 tēzēs runā par tolaik grēku atlaišanas praksi un kā tā saskan ar evaņģēliju.

Viens no mūsdienu izaicinājumiem Baznīcai ir apliecināt bauslību un evaņģēliju arī ekonomiskos procesos un atšķirt tos spēkus, kas ved uz iznīcību un postu, no tiem, kas var dāvināt jaunu dzīvi un piepildījumu. Manuprāt, ir svarīgi, ka neuzskatām Reformāciju tikai kā vēsturisku parādību, bet ka cenšamies īstenot savā dzīvē, savā laikā un vietā. Reformācijas 500 gadu jubileja ir laba iespēja apliecināt mūsdienu pasaulei to, kā Dieva žēlastība ietekmē visu mūsu dzīvi, pat tādas sfēras kā ekonomiju un finanšu pārvaldību.

Man ir sekojošas idejas, kā tēmu par parādu atlaišanu varētu praktiski īstenot:

- sarunu vakari par dažām apakštēmām ar īpašiem viesiem, kur varētu mēģināt izveidot dialogu starp bībeliskiem uzstādījumiem un mūsdienu realitāti. Tēmas šiem vakariem varētu būt, piemēram, pasaules ekonomika bez žēlastības?; prieka vēsts nabagiem un parādu gūsta mūsdienu, grēku piedošana un parādu atlaišana ...

- videofilma, ko mēs veidojam draudzē;
- darīt materiālus pieejamus internetā, lai tos varētu izmantot draudzēs un citur;
- izveidot reklāmu par parādu atlaišanu.

Viens mērķis šiem pasākumiem būtu, ka arī plašākā sabiedriskā telpā varētu izskanēt bībeliski pamatots viedoklis par reformācijas domu aktualitāti attiecībā uz mūsdienu sociāli-ekonomiskiem jautājumiem.

Ja jums šīs lietas interesē, būsiet mīļi gaidīti draudzes “Pārrunu grupā par Bībeli un dzīvi” katru trešdienu plkst. 18.00. ☩

Mārtiņš Urdze

DIAKONIJĀ

2013.gada martā pēc remonta tika atvērta drēbju kamera. Otrdienās, trešdienās un ceturtdienās plkst. 11.00 – 14.00 trūcīgie un maznodrošinātie Liepājas pilsētas un rajona iedzīvotāji pret ziedojumiem šeit atkal var saņemt apģērbu u.c. vajadzīgās lietas. ☒

Receptes uzturam un veselībai

Ināra Janēvica

Ātrie buljona pīrādžiņi ar kūpinātu speķi

250 g margarīna izkausē, atdzisušam pieber sadrupinātu 1 paciņu (250 g) vājpiena biezpiena, pieber 250 g glāzi ar kaudzi miltus, visu samīca, ar rokām veido pīrādžiņus, vidū liekot kūpinātu sagrieztu gaļu, pārziež ar sakultu olu, cep cepeškrāsnī 200° 25–30 min.

Inese Biteniece

Ātrā brokastu pica

1 klaips baltmaizes, 3 olas, 200 g krējuma, 250 g vārītā desa, paprika, sīpols, ķiploks. Baltmaizes šķēlītēm izņem mīkstumu, sadrupina. Pieliek sagrieztas minētās sastāvdaļas, samaisa. Tad uz pannas kārtu pārpalikušās garoziņas, tajās iekšā pilda sagatavoto masu. Cep uz pannas no abām pusēm. Var pierīvēt sieru. Ēd karstu. Var pārliet ar kečupu.

Pikantie salāti

Marinēts gurķis, paprika, vārītā desa, sīpols, siers. Visu sagriež strēmelēs, samaisa ar majonēzi.

Velta Maļika

Viltots zaķis naktssvārkos

Sakapā vai samaļ: 400 g liesu cūku taukgaļu, 3 olas, 2 karotes krējuma, 2 karotes rīvmaizi. Pievieno sāli, piparus, samaisa. Uztaisa garenu kukulīti. Daļu gaļas mīklas izveltnē plānā kārtā, aptin kukulītim, pārziež ar olu un liek ietaukotā pannā. Pielej nedaudz ūdens. Cep apt. 1 stundu. Karstam pārkaisa rīvētu sieru.

Ināra Laure

Lini un smiltsērķšķi (ziede)

Lineļļa 100 ml, smiltsērķšķu eļļa 50 ml.

Rūpīgi saskalina eļļu pirms lietošanas un 1 mm kārtiņā uzklāj uz apdeguma virsmas, vai samitrina ar eļļaino maisījumu sterilu salveti un uzklāj uz apdeguma vai brūces. Izmanto brūces virsmas dziedēšanai.

Lini, smiltsērķšķi un asinszāle (maisījums)

Lineļļa 50 ml, asinszāles eļļa 30 ml, smiltsērķšķu eļļa 70 ml.

Pirms lietošanas rūpīgi saskalina un lieto pa ēdamkarotei pirms ēšanas, ārstējot kuņģa čūlu slimības, saasinājuma periodā, kuņģa čūlas erozijas. Augu eļļu maisījumu var izmantot arī pie apdegumiem un virspusējām brūcēm pirms sadzīšanas.

Priežu sīrups

Priežu sīrupu gatavo gan no jaunajiem priežu pumpuriem, gan no jauniem čiekuriņiem, kamēr tie vēl zaļi. Pumpurus vāc ziemā vai agrā pavasarī, čiekurus no agra pavasara līdz jūlija sākumam. Ar vāku noslēgtā katliņā 15 – 20 minūtes vāra jaunus priežu pumpurus, ņemot vienu daļu pumpuru un divas daļas ūdens. Reizumis šajā laikā iztvaikojušā ūdens tiesu pievieno līdz sākotnējam tilpumam. Atdzesē, izkāš un pieber cukuru, uz vienu daļu novārījuma rēķinot divas daļas cukura. Nepārtraukti maisot, uz lēnas uguns atkal uzvāra. Pilda uzglabāšanai. Piemērotākie trauki ir burkas, jo uzglabāšanas laikā sīrups sacukurojas tāpat kā medus.

Līdzīgi gatavo sīrupu no jaunajiem priežu čiekuriem. Tos pārlej ar aukstu ūdeni un atstāj uz 12 stundām. Tad ūdeni nolej, čiekurus nomazgā vai, ja nepieciešams, notīra, gareniski pārgriež četrās daļās, pilda trīslitru burkā, pārlej ar verdošu ūdeni un atstāj uz 24 stundām. Pēc tam iegūto šķidrumu nokāš un tam pievieno cukuru, rēķinot vienu kilogramu cukura uz 50 – 60 čiekuriem. Uzvāra sīrupu, 2 – 3 stundas atdzesē, uzvāra otrreiz, vēlreiz 2 – 3 stundas atstāj atdzist, tad uzvāra trešo reizi un pusstundu vāra uz mazas uguns. Sapilda burciņās.

Pumpurus vāc ziemā vai agrā pavasarī, čiekurus no agra pavasara līdz jūlija sākumam.

Nomazgātus priedes čiekurus sapilda trīslitru burkā, bagātīgi pārberot ar cukuru. Burkai uzliek vāciņu un uz diviem mēnešiem novieto siltā saulainā vietā, piemēram, uz palodzes. Čiekuru izdalītā sula un sveķi, sakūstot ar cukuru, rada apmēram pusotru litru tumši dzintaraina sīrupa. Izmantojot čiekuriņus, tos ne vienmēr jāizņem no pagatavotā sīrupa. Vispirms noskalo, tad saber katlā un pārlej ar ūdeni, lai tas kārtīgi nosedz. Uz kilogramu čiekuru vajag divus kilogramus cukura. Trīs stundas vāra, ik pa laikam nosmeļot putas. Salej burciņās un noliek uzglabāšanai.

Vairāk skat. www.kalpot.lv

Dārdomas

Klusā nedēļā man līdz Lieldienām ir īpaša. Tas ir kluss pārdomu laiks sevis izvērtēšanā un pārdomas, lai mēs kļūtu labāki un apgarotāki, jo Lieldienas ir gaismas uzvara pār tumsu.

Ingrīda Blūke

Dāvana

Ciešanu laikā Mūžībā aizgāja Dzejnieks Imants Ziedonis. Viņš ir bijis un vēl joprojām ir iedvesmas avots tiem, kas lasa viņa darbus. Pieminot Dzejnieku, kādu dienu saņēmām negaidītu dāvanu. Diakonijas centrā bija iegriezies Liepājas Brāļu draudzes mācītājs Raivo Bitenieks. I. Ziedoņa dzejas iespaidā mācītājs uzrakstīja dzejoli, kuru laipni uzdāvināja mums, ļaujot to publicēt draudzes avīzē.

es protu šaut es protu liegties
es protu visu ko vien var

vien neprotu pa vējam liekties
lai dari darīdams ko dar

ja asinis ir mīlestība
ir mīlestība bērza tāss

man pieder Kristus izturība
priekš tevis brāl priekš tevis mās

Diakonijā, 13.03.2013.

Iedvesmas avots – I. Ziedoņa trioleta:
Man laikam revolveri gribas...

Pateicības pasākums

2012.gada decembrī Krusta baznīcas mazajā zālē notika pateicības pasākums Liepājas Diakonijas centra atbalsta grupām. Piedalījās kristīgās dzejas apvienība "Baltā stunda". Pasākumu vadīja Ilga Auza. Mācītāja Raivo Bitenieka dzeju lasīja Ērika Birzkopa. Muzicēja Raimonds. Savus darbus lasīja visi klātesošie dzejnieki. Pasākuma dalībniekus sirsnīgi uzrunāja mācītājs Mārtiņš Urdze. Diakonijas centrs pateicās atbalsta grupām u.c.

* * *

Debesis rāda zvaigznes,
aka – to raksturu.

Acis runā par laimi,
vārdi – tās atspulgu.

Laipe un ciešanas savienojas.
Līdzietībā.

Kas nepazīst laimi,
nav piedzimis...

Kas neatzīst ciešanas,
nav dzīvojis...

Dzīvosim tā,
lai nomirt nav žēl!

Inga Audere

Svētīgu Kluso nedēļu un priecīgus Kristus augšāmcelšanās svētkus!

FOTO: KARĪNA KRIEVIŅA

Apalās jubilejas

12.03.1968. – Dzintra Kļaviņa
 22.04.1948. – Daina Jangališeva
 29.04.1943. – Gunārs Dzegors
 30.04.1928. – Katrīna Cīge

Kristības

23.12.2012.:
 Zane Armoševičus
 Edgars Porciķis
 Guntis Straupenieks
 Antra Straupeniece
 Niks Straupenieks
 Sabīne Straupeniece
 27.01.2013.:
 Lilija Nikovska

Iesvētības

23.12.2012.:
 Dzidra Beļāne
 Krišjānis Bērziņš
 Ingrīda Bluķe
 Biruta Eglīte
 Skaidrīte Plāciņa
 Inese Straupeniece
 Vizma Tomele

Apsveicam!

AKTIVITĀTES**Krusta draudzē**

Dievkalpojumi Krusta baznīcā	svētdienās	plkst. 15.00
Svētbrīži	otrdienās	plkst. 9.00
Pārrunas par Bībeli un dzīvi	trešdienās	plkst. 18.00
Mācītāja pieņemšana	piektdienās	plkst. 10.00 – 12.00
Svētdienas skola	svētdienās	plkst. 12.00
Jauniešu pulciņš	skat. www.kalpot.lv	

Diakonijā

Konsultācijas cilvēkiem ar īpašām vajadzībām	darba dienās	plkst. 10.00 – 14.00
Drēbju kamera	otrdienās, trešdienās, ceturtdienās	plkst. 11.00 – 14.00

Veselības istaba	ceturtdienās	plkst. 16.00 – 18.00
Pakalpojumu un nevajadzīgo mantu apmaiņa	ceturtdienās	no plkst. 16.00

Mājas lapa www.kalpot.lv

ADRESES UN KONTAKTI

Liepājas
 ev. lut. Krusta baznīca,
 Kr. Valdemāra ielā 7,
 Tāl. 63426707

Liepājas
 Diakonijas centrs
 Fr. Brīvzemnieka ielā 54,
 Tāl. 63426707,
 e-pasts:
diakonija.liepaja@gmail.com

Ziedojumu konti:

Liepājas Diakonijas centrs
 Reģ. Nr. 40008103059
 Konta numurs
 LV 08HABA0551015674491
 AS Swedbank
 Kods HABALV22

Liepājas Krusta
 ev. lut. draudzē
 Reģ. Nr. 90000116393
 Konta numurs
 LV 09HABA000140J051655
 AS Swedbank
 Kods HABALV22

© kalpot.lv Informatīvs, nekomerciāls izdevums,
 tiek izplatīts NVO par ziedojumiem.

Izdod – Liepājas Diakonijas centrs, sadarbībā ar Krusta ev.lut draudzi.

Redkolēģija: Mārtiņš Urdze, Inga Audere, Karīna Krieviņa.
 Foto no draudzes arhīva. Salikts un iespiests LiePA.